

Trotsig tillbedjan

Januari är bönenådan i Filadelfia. I år vill vi sätta fokus på den typen av bön som vi kallar tillbedjan. Vi vill göra det utifrån texter i Uppenbarelseboken. Förhoppningen är att vi tillsammans ska få en ökad förståelse för vad tillbedjan innebär och bli motiverade att tillbe.

Läs Uppenbarelseboken 4

Uppenbarelseboken är ett brev som Johannes skriver till sju församlingar i dagens Turkiet. Johannes sitter fängslad för sin tro på ön Patmos. Plötslig får han en mäktig syn som Jesus ger honom. Den handlar om Gud, men också om vad som ska ske i framtiden. Många av församlingarna börjar vid den här tiden uppleva dels ett ökat tryck från den romerska övermakten och från synagogorna, dels interna spänningar i församlingarna med olika falska lärare som förvirrar.

Johannes skriver till sju församlingar, men också till oss och alla kristna över hela jorden. Uppenbarelseboken ingår ju i Bibeln. Den kallas för helig skrift. Den har fått den viktigaste platsen i Bibeln – den sista. Här har vi facit. Här står det hur allt kommer att sluta. Trots förföljelse, motgångar och lidande är det inte så att Gud tappat greppet. Tvärtom: han kommer att segra. Håll därför ut, trösta varandra och tillbe honom som har all makt. Idag är rubriken trotsig tillbedjan.

4:1 Johannes får se en dörr stå öppen till himlen. Han bjuds dit. Den första rösten, som han hört som en basun, står det om i kapitel 1, och där är det Jesus själv som talar. Johannes ska nu få veta vad som ska hända framöver. Vi kan läsa i Uppenbarelseboken om hur sju sigill bryts, sju basuner ljuder och sju skålar töms. Vi läser om plågor, vedermödor och strider som blir allt intensivare innan domen kommer och draken kastas i eldhavet. Därefter kommer en ny himmel och ny jord, och en helig stad träder fram med gator av guld och där Lammets tron står i mitten och ger ljus dag och natt.

Det som gör det möjligt för framtiden att komma är att en, och bara en, är värdig att bryta sigillet på bokrullen, nämligen Lammets som blev slaktad. Han som är A och O, Alpha och Omega, början och slutet. Här i kapitel 4 har inte Jesus Kristus trätt fram än, utan fokus är på den himmelska tronen där Gud, fadern och skaparen, sitter.

4:2-3 Det är en helt fantastisk syn eller uppenbarelse Johannes får vara med om. Han kommer i hänryckning, eller som Folkbibeln säger "är i Anden". Han ser i himlen en tron där någon sitter. Beskrivningen av honom som sitter på tronen är magnifik. Han är lik jaspis och karneol. Idag är jaspis och karneol matta halvådelstenar i grönt och rött men under antiken användes dessa namn för glittrande gröna respektive röda ådelstenar. Det är alltså något som är starkt skinande samtidigt som det är mycket fast och stabilt. Sådan är alltså beskrivningen av Gud Fadern. Omkring tronen finns en regnbåge av smaragd. Smaragd är en ådelsten som är mer skör och spröd. Den skapar ett behagligt sken som känns lugnt och fridfullt. Om man då tänker sig detta i regnbågens färger som ju är röd längst ut, orange, gul, grön, blå, indigo och lila så blir det ju en mäktig syn.

4:4-6a Runt tronen finns 24 troner där det sitter 24 äldste i vita kläder och med kransar av guld på sina huvuden. Äldste är en beteckning på ledare för Guds folk. De har vita kläder: de är rena. Här kan vi ana att det handlar om gudsfolken från det gamla förbundet (Israels 12 stammar) och 12 från det nya förbundet (Jesu lärjungar). Dessa 24 skulle alltså kunna representera allt Guds folk.

Bilden som framträder är mäktig, men inte klinisk och steril. Det står att blixtrar, dån och åska kommer från tronen och att sju facklor brinner framför tronen, där det också ligger ett hav av kristallglas. Det är verkligen liv och kraft från den här tronen som syns och hörs. Det är inte svårt att tänka sig hur blixterna och facklorna reflekteras i kristallhavet som ett kraftigt ljussken, och hur det dundrar och låter högt som att här är det något oerhört på gång.

De sju facklorna sägs vara Guds andar. Sju andar? Ja, fullkomlighetens tal är 7. Det heliga talet är 7. Vi kan säga att det handlar om elden från den helige Ande och inte från någon annan Ande som finns i denna värld.

4:6b-8a Fyra levande varelser, som har fullt av ögon framåt och bakåt, utåt och inåt, står utplacerade framför, bakom och vid sidan om tronen. De har sex vingar och liknar var sin gestalt: ett lejon, en ung-tjur, en människa och en flygande örn. Vad är detta för något? Den frågan ställde jag till Gud i veckan när jag förberedde mig, och det var som att han svarade att de här varelsena liknar något av det bästa som Gud skapat. Lejonet – kungen av de vilda djuren. Tjuren – det mäktigaste av alla boskapsdjur. Människan – Guds egen avbild. Örnen – giganten av de bevingade varelsena. Dessa skapade varelser, som ser allt det Gud har gjort, stämmer gemensamt in i en hyllningskör. De sex vingarna säger oss att det handlar om änglar eller serafer som vi kan läsa om i Jesaja kap 6, där Jesaja också får se Herren på en hög och upphöjd tron.

4:8b *”Helig, helig, helig är Herren Gud, allhärskaren, han som var och som är och som kommer.”* Jämför det med Jesajas beskrivning av de sexvingade seraferna som ropar *”helig, helig, helig är herren Sebaot. Hela jorden är full av hans härlighet”*. Det finns likheter. Ordet Helig sägs tre gånger från dessa serafer. Helig är väl det starkaste ord vi har för vördnad och avskildhet. Här är alltså hela skapelsen en enda stor hyllningskör till Herren Gud som är allsmäktig. Och de hyllar honom dag och natt.

4:9-11 När skapelsens hyllning till honom som sitter på tronen blir så magnifik, då måste ledarna för gudsfolket falla ner inför honom och lägga ner sina guldkransar inför tronen. Och det är nu vi är framme vid det ord som vi söker, nämligen tillbedjan. De faller ner för att tillbe honom. Hur tillber de honom? Jo de säger vem som är värdig. Vem som har härligheten, äran och makten. De erkänner honom som Herre och Gud. Det finns ingen annan än han som skapat allt. Han har gjort det efter sin vilja.

Den här texten beskriver något oerhört. Johannes ser detta i Anden, och det är inte skrivet för att vi ska tro att det är fiction eller fantasy, utan verklighet. Visst finns det bilder och symboler och visst kan man behöva tolka det han ser och det som händer, men beskrivningarna finns här för att förmedla en verklighet – precis som Jesus själv gjorde med liknelser. Han ville ju få människor att förstå. Han ville undervisa med levande ord och med kraft.

Ingen av oss kommer att få samma syn som Johannes fick. Men vi kan läsa hans syn med inställningen att vi vill beröras. Vi kan låta den få bli levande för oss. Vi kan ta till oss och tro att detta är en verklighet. Idag kretsar så mycket av våra liv på så mycket annat som vill ta vårt fokus. Mycket handlar om oss själva, våra liv med framgångar och problem. Så under livets gång så kanske vi missar det som är det allra viktigaste: Gud och den han är.

Tillbedjan är, skulle jag vilja påstå, en slags verklighetsterapi. När vi tillber inbjuds vi att kliva in i den verklighet som vi inte ser för ögat. Vi är gäster och främlingar på den här jorden (Heb 11:13). Vi har ett annat hemland dit vi är på väg. Därför är det hälsosamt för oss att vi då och då kopplar på medvetenheten om vad som försiggår ovanför oss eller utanför det som är vår värld.

De 24 äldste tillber Gud. De faller ner på knä och ger honom all ära. Så kan man tillbe. Senare kan vi läsa om hur man sjunger lovsång till Gud och Lammet. Man sjunger tillsammans i Anden för att uttrycka sin gemensamma hyllning till honom. Paulus ville gärna att alla talade i tungor. Varför det? Varför ska man ha ett bönespråk som man ändå inte begriper? Jo, för att inför Guds tron blir orden fattiga. Där kanske man bara vill uttrycka något spontant från hjärtat.

Trots förföljelse och motgång kan man ändå fortsätta att tillbe. En trotsig tillbedjan, därför att man ytterst sätter sitt hopp till Herren. Trots hur vi mår vill vi tillbe. Trots att det är fullt upp vill vi tillbe. Trots att jag kanske inte känner för det så vill jag tillbe.

När vi sätter av tid för tillbedjan för att komma till honom som var, som är och som kommer, händer något med oss. Vi finner vår rätta plats, vi mättar vår djupaste längtan och utrustas med en Guds kraft. Men vi gör det inte för att vinna fördelar utan för att vi har förstått att Han är alltings centrum och att det är i Honom som vi lever rör oss och är till.